

Til nr. 8 (§ 25)

Det foreslås, at selskabet får en udtrykkelig pligt til at vejlede sikrede om retten til at kræve acontobetaling efter § 24, stk. 1, 2. pkt.

Forsikrings-selskabet har allerede i dag en vis vejledningspligt, jf. de almindelige bemærkninger punkt 4.3.2. ovenfor, men den foreslåede regel indebærer, at selskabet som udgangspunkt i alle tilfælde skal gøre sikrede opmærksom på muligheden for at kræve acontobetaling.

Det foreslås, at vejledningen skal gives senest tre måneder efter anmeldelse af forsikringsbegivenheden, medmindre sikredes krav inden da fuldt ud er afvist eller imødekommet af selskabet. Har selskabet kun taget stilling til en del af det rejste krav, skal der således vejledes om retten til acontobetaling. Selskabet skal også vejlede om retten til acontobetaling, selv om sikrede endnu ikke har fremsat et konkret krav på forsikringsydelsen.

Vejledningen skal gives senest tre måneder efter anmeldelse af forsikringsbegivenheden. Der er således ikke noget til hinder for, at selskabet i alle tilfælde orienterer om muligheden for at kræve acontobetaling straks efter forsikringsbegivenhedens anmeldelse (medmindre selskabet straks imødekommer eller afviser kravet), f.eks. i forbindelse med, at selskabet anerkender modtagelsen af skadesanmeldelsen.

Selskabet kan dog undlade at vejlede om retten til at kræve acontobetaling, hvis det må anses for åbenbart, at der ikke kan opstå spørgsmål om at kræve acontobetaling, jf. 2. pkt. Det kan f.eks. være tilfældet ved visse forsikringstyper, hvor forsikringen er udformet sådan, at der enten skal ske udbetaling af hele forsikringssummen eller slet ikke ske udbetaling. Et eksempel herpå er forsikring mod »kritisk sygdom«, hvor udbetaling af forsikringssummen er afhængig af, at den forsikrede lider af en bestemt sygdom. Selskabet kan efter omstændighederne også i andre tilfælde undlade at vejlede om retten til at kræve acontobetaling, hvis det i det konkrete tilfælde er åbenbart, at der ikke – heller ikke på et senere tidspunkt – kan opstå spørgsmål om acontobetaling.

Hvis selskabet undlader at vejlede om retten til at kræve acontobetaling, vil sikrede kunne kræve sig stillet, som om han eller hun havde fremsat krav om acontobetaling. Dette indebærer, at den del af forsikringsydelsen, som kunne have været opgjort på et tidligere tidspunkt, kan kræves forrentet efter § 24, stk. 2, dvs. fra 14 dage efter, at acontobeløbet kunne have været opgjort. Dette svarer – i det omfang selskabet antages at have en vejledningspligt – til gældende

ret, jf. Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, side 352 H.

Der henvises til de almindelige bemærkninger punkt 4.3.

Til nr. 9 (§ 29, stk. 2)

Det foreslås, at den særlige regel i § 29 om forældelse af forsikringskrav ikke skal gælde for skadelidtes krav mod selskabet ved ansvarsforsikringer, hvor selskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte, dvs. hvor skadelidte uden videre har et direkte krav mod ansvarsforsikrings-selskabet, f.eks. efter færdselslovens § 108, stk. 1. Skadelidtes krav mod selskabet forældes i stedet efter de samme regler som den pågældendes krav mod skadevolderen, dvs. som udgangspunkt 1908-loven og Danske Lov 5-14-4. Hermed undgås det, at skadelidtes krav mod ansvarsforsikrings-selskabet er forældet, mens kravet mod skadevolderen fortsat består.

Der henvises til de almindelige bemærkninger punkt 4.4.

Til nr. 10-11 (§ 32, stk. 3)

Det foreslås, at det udtrykkeligt kommer til at fremgå af forsikringsaftaleloven, at sikrede kan få dækket rimelige og nødvendige udgifter til advokatbistand i forbindelse med udenretlig fremsættelse og opgørelse af sit krav mod selskabet. Det samme gælder skadelidte i de tilfælde, hvor han eller hun har et direkte krav mod skadevolderens ansvarsforsikrings-selskab (enten fordi selskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte, eller fordi betingelserne i forsikringsaftalelovens § 95 er opfyldt).

Bestemmelsen regulerer alene, i hvilket omfang sikrede/skadelidte i de ovennævnte tilfælde kan få dækket sine udgifter til advokatbistand af forsikrings-selskabet. Udgifter til advokatbistand i forbindelse med sagsanlæg mv. omfattes ikke af bestemmelsen, men må afgøres efter reglerne herom i retsplejeloven, ligesom bestemmelsen ikke vedrører dækning af advokatomkostninger i henhold til en retshjælpsforsikring. Fastsættelsen af advokatsalær mv. i forholdet mellem advokaten og den sikrede/skadelidte omfattes heller ikke af bestemmelsen, og klager herover behandles efter reglerne i retsplejelovens kapitel 15 a.

Der tilsigtes ingen ændring af den gældende retstilstand med hensyn til, i hvilket omfang sikrede kan kræve sine udgifter til advokatbistand dækket af selskabet. Det skal således som hidtil afgøres efter en konkret vurdering ud fra kravets omfang og beskaffenhed, om det har været rimeligt og nødvendigt, at sikrede/skadelidte har søgt advokatbistand. I givet